

TANULJUNK A HIBÁINKBÓL

Az ellenállás felelőssége

DIÓSZEGI-HORVÁTH NÓRA

ma 18:45

Vélemény

Megosztás 67

Maradjunk annyiban, hogy április 8-án húzhattunk volna egy cezúrát, de ez nem történt meg.

A harmadik kétharmados győzelem/vereség (nézőpont kérdése) rávilágított egy sor fontos dologra, amit tudtunk (csak nem sejtettünk). Lehetett volna ez egy esély, hogy a sorozatosan elkövetett hibáinkkal szembenézzünk, és megpróbáljunk értelmesen kezdeni velük valamit. Közel fél évvel az országgyűlési választások után viszont semmivel sem vagyunk előrébb most, mint amennyivel amúgy is hátrébb voltunk akkor.

A fő probléma ugyanis az, hogy az ellenzék – és ebbe a politikai pártok éppúgy beletartoznak, mint a civil szféra – totálisan félreérti (nem érti) a jelenlegi helyzetet. 2010 óta nem tudunk többet beletenni az ellenzék szó definíciójába, mint hogy *Orbán-ellenes*. Ami egyrészt jövőképnek kevés (konkrétan nulla), összetartó ereje nincsen, cserébe viszont rendkívül fárasztó és csalódást keltő, minden egyes megnyilvánulásában.

Az orbáni keretben ugyanis ebben a formában csupán díszlete lehet az ellenzék az illiberális demokráciának, kicsit kótyagos statisztákként futkároznak össze-vissza az egyes szereplők, ráadásul nem ritkán egymást, ha nem éppen önmagukat gáncsolják el, ami önmagában még akár vicces is lehetne. Csak azért nem az, mert úgy egyébként az életünkről van szó.

azonban minden definíció mögött magyarázza, hogy mitől tudott bebetonozódni 2010 óta ez az amúgy koránt sem a semmiből felépített monstrum.

A Fidesz-KDNP konglomeráció *nem fél* tanulni az elkövetett hibákból. Maximálisan kész reagálni, ha kell, irányt váltani, és előre megkoreografált mozdulatsorokat hajt végre anélkül, hogy ebben bármilyen külső tényező megzavarná – vagy ha megzavarja, akkor abból tanul, irányt vált, lereagál, és így tovább.

Na ez az, amire mi nem vagyunk képesek.

A probléma ugyanis abban is rejlik, hogy a demokrácia védelmében tett kísérletek egyre erőtlenebbek és tehetetlenebbek. Ötlettelenek. Fásultak. Sablonosak. Ugyanarra a kaptafára épülnek, semmit sem tanulnak az elmúlt időszak korábbi megmozdulásaiból.

Márpedig ez elég nagy baj. Mert ha bármi értelme volt az eddigi mozgalmaknak, kezdeményezéseknek, tiltakozásoknak, az talán az, hogy lezongoráztak már egy sor lehetőséget, így-úgy-amúgy megpróbáltak rést találni a rendszer pajzsán. Volt, amelyik sikeres volt. Nyilván több akadt, amelyik elbukott. De egyik sem volt hiábavaló, mert mindegyik a maga idején fontos tapasztalatokat gyűjtött, amikre lehetne tovább építkezni. És főleg igaz ez a 2010 óta tartó bármilyen ellenzéki cselekvésekre – amelyek szinte kivétel nélkül önmagukban állóak voltak, nem épültek egymásra.

Így viszont nem marad más, mint hogy újrafutjuk ugyanazokat a köröket, amiket mások már lefutottak, és amelyekről tudjuk, hogy nem működnek. Csak hát valahogy mintha az lenne a fejekben, hogy legutóbb biztos azért nem működött ez a dolog, mert aki csinálta, az nem értett hozzá, de *majd én megmutatom*, hogy hogy kell jól csinálni.

Hiba, hiba, hiba.

És én fontosnak tartom, hogy beszéljünk ezekről a hibákról. Leginkább azért, mert nem gondolom, hogy szégyen lenne egyrészt beismerni, ha hibáztunk,

másrészt az sem ciki, ha ezeket a tapasztalatokat összegezzük. Mert csak ezekből kiindulva lehet elkezdeni egyáltalán gondolkodni azon, hogy hogyan tovább.

Mert mondjuk hitegethetjük magunkat azzal, hogy a vészharang megkongatása előtt még megpróbálhatunk utoljára egyeztetni a kormánnyal, hátha hathatunk rá. Ezzel a hibával tényleg sokszor találkoztunk az elmúlt években (a lex CEU-tól a civiltörvényen át a bevándorlási különadóig, hogy csak a legutóbbi időszakból mondjak példákat). Csakhogy a NER nem így működik, a Fidesz nem ad hoc kezd el például leépíteni intézményeket, szétszedni berendezkedéseket, mindig van egy nagy összkép, aminek ezek az intézkedések csupán darabjai. Mivel azonban jól láthatóan sokan hitték/hiszik azt, hogy még egy adott ponton a saját részterületükön jól megbeszélhetik a kormánnyal, hogy eddig és ne tovább, többször is végimentünk ugyanezen a koreográfián. Nem sok eredménnyel, ezt azért lássuk be.

És ugyanígy hiba az is, amikor bármiféle tét vagy elérendő cél nélkül hívunk utcára tömegeket.

A „Mi vagyunk a többség” tüntetések iskolapéldái voltak ennek a fajta zavaros és nem előre mutató tüntetéshullámnak. A három egymást követő demonstráción követeltek új választást, aztán új választási törvényt, demokráciát, azt, hogy fogjuk meg egymás kezét és ne engedjük el többé, lépünk be civil szervezetekbe, legyen szabad újra a sajtó, és még egy rakás más dolgot, amire én sem emlékszem. Tegye a kezét mindenki a szívére: ki hány civil szervezetbe lépett be azóta? Fogjuk még jobbikos honfitársaink kezét és nem engedjük el? Aláírtuk a szabad sajtós petíciót, aztán el is felejtettük ezt az egészet – miközben a szabad sajtó egyre tovább szűkül, feltartóztathatatlanul?

Ellenpéldái ennek egyébként a netadós tüntetések – csakhogy az egy nagyon pontosan körvonalazott cél érdekében, nagyon gyorsan és hatásosan fellépő megmozdulás volt, amiből a kormány is úgy tudott a legjobban kijönni, hogy visszakozott.

De ha már itt tartunk, akkor érdemes még egy hibával szembenézni: becsapjuk

magunkat, amikor elhisszük, hogy csak azért, mert aláírunk egy petíciót, vagy akár egyszerre, egy ültő helyünkben többet is(!), már sokat tettünk a demokrácia visszaállításaért.

A petíciózás ugyanis legfeljebb arra jó, hogy megnyugtassuk vele a lelkiismeretünket

(éppúgy, ahogy a lájkolás, a profilképváltás vagy a tüntetések élő közvetítésének távoli nézése): másra nincs energiánk, mert sok a munka, fáj a bölcsességfogunk és különben is, már aláírtuk a petíciót, szóval a mai ellenzéki tevékenységünk ki van pipálva.

Csalóka ez az elképzelés, mert a kormányra nézve semmilyen kényszerítő ereje nincsen, viszont a nem kormányközeli média (főleg, mivel kevés ellenzéki oldalról érkező pozitív impulzust kap) jelentőségteljesnek mutatja be ezeket a kezdeményezéseket. Amitől aztán a társadalom erre fogékony részében gerjed egy óriási elvárás, hogy itt most aztán minden lesz – de nem lesz.

Mert azt ezen a ponton érdemes megjegyezni, hogy kormányoldalnak egyébként már eléggé jól kikristályosított képlete van az ilyen esetekre (hiszen tanultak az eddigiekből).

A Tanítanék Mozgalommal például 2016-ban bejártuk ezt az utat (a HaHA után szabadon): lett elég hirtelen egy nyílt levélhez csatlakozó közel 40 ezres támogatói kör (plusz 900 intézmény). Az ebből következő logikus lépés a tüntetés volt, a tüntetéseken követeléseket fogalmaztunk meg, szerveztünk mellé mindenféle akciókat. Cserébe viszont a kormány közoktatási kerekasztalt csinált, vagyis megteremtette az egyeztetés *látszatfórumát*, ám a mozgalommal legfeljebb az ombudsman állt szóba (de minek?), a követeléseinkre cinikus válaszokat kaptunk legjobb esetben, az időközben beeső törvények (például a Tajgetosz-törvény) gond nélkül meg lettek szavazva, az utcai demonstrációk pedig végül kifulladásig. És hiába vitték be a Parlamentbe az ellenzéki pártok a javaslatokat és követeléseket, azok szó nélkül sikkadtak el a kétharmados fölényben (egyébként valami nagyon hasonló játszódik le éppen az otthonápolás munkaként történő elismerésének ügyében).

Amit megtanultunk: az, hogy egy utcai demonstráción hány tízezren vannak, vagy hogy egy nyílt levelet hányan írnak alá, ma már nem sokat számít a kormányoldalon. Mert ha azok a csoportok, akiknek az érdekeiért kiállunk, ki vannak szolgáltatva az állam elnyomó gyakorlatának, végtelenül könnyű őket kijátszani időhúzással, ignorálással megfélemlítéssel vagy éppen az egyes csoportok tudatos egymásnak feszítésével (mikor melyikre van éppen szükség).

Azt az illúziót viszont, hogy egy nyílt levél, petíció aláírása köré szerveződő tízezrek mekkora erőt tudnak képviselni, érdemes egyébként párhuzamba állítani az egyik utolsó, nagy ellenzéki eredménnyel: a Momentum indulásához köthető NOlimpia népszavazási kampány is aláírásokat gyűjtött, csak hogy ott valóban volt olyan erő (ki kell-e írni a népszavazást, és ha igen, mi lesz annak a végeredménye), ami lépéskényszerbe hozta a kormányt. Ki is hunyt az olimpiai láng...

A Momentum kampánya egyébként példa arra is, hogy hogyan kell következetesen, előre jól átgondoltan és megszervezetten végigvinni egy ilyen ügyet. Persze, az vitathatatlan, hogy megvolt hozzá a megfelelő forrásuk is, ami szükséges volt ahhoz, hogy lenyomják a kampányt, és tovább is tudjanak lépni belőle. (vö. mindezt Hadházy egymilliós aláírásgyűjtésével az Európai Ügyészségért, az EP-kampány hajnalán).

De azt jó, ha rögzítjük, hogy rendszerszintű változásokat nem lehet stratégiai gondolkodás nélkül elérni.

Épp ezért különösen fájó, hogy az elmúlt időszakban több nekifutásból sem sikerült értelmezhető mozgalmat építeni az ellenzéki oldalon, pedig kísérlet volt rá jócskán. A legnagyobb ismertségig a születésétől fogva nagy figyelemmel övezett Közös Ország Mozgalom jutott, de a KOM mutatta meg azt is, hogy még egy jól körvonalazott célt sem könnyű megközelíteni, ha az előre beígért megmozdulásokból nem lesz semmi (pedig a Forró Őszre még a kormány is nagy erővel készült). A széttartó cselekvés, a választási véghajrában az ellenzéki pártok bohózatává fajuló visszaléptetődsdi mentén futó kényszerpálya óhatatlanul szétzilálta az egy cél köré szerveződő mozgalmat – nagy kérdés, hogy az ott és akkor begyűjtött tapasztalatokból lesz-e olyan, aki egyáltalán

akar tanulni.

A szétaprózódás egyébként jellemző tünete jelenlegi problémáinknak, ami a legjobban egyébként szintén a demonstrációknál figyelhető meg. Mert például az sem túl hasznos – a mi szempontunkból legalábbis –, hogy a nagyobb megmozdulások immár több mint egy éve rendre azzal végződnek, hogy egy maroknyi ember vagy az Oktogonra, vagy legutóbb épp a Kossuth térre tereli a még kitartó, elkeseredett pár tucatnyi tüntetőt, akiknek aztán semmit nem tudnak mondani, de remek vágókép lesz belőlük a hajnalban technópartizó ellenzékről anyagot forgató kormányzati propagandalapokban. Legközelebb meg kétszer is meggondolják, hogy kimenjenek-e egyáltalán egy tüntetésre.

És bármennyire is elkeserítő, de ugyanezen okból kifolyólag még az olyan, egyébként kifejezetten fontos ügyek is elsikkadnak, mint például a rendvédelmi dolgozókért kiálló (mintegy 20 fős) szimpátiatüntetés, aminél kevés szomorúbb dolgot lehetett mostanában látni. Mert ráadásul hiteltelen is az, amikor egy tüntetésen még a Parlament előtt állva a rendőrök arcába kiabál a tömeg, a következőben meg már elvárnánk, hogy velük legyen szolidáris, miközben sem azt nem mondjuk el érthetően, hogy mi az, ami miatt a szolidaritás az irányukba is elvárható, másrészt meg fogalmunk sincs arról, hogy ettől a szolidaritástól nekik mégis hogyan javulna a helyzetük.

És akkor a Kossuth téren sátorozó Tuaregről már tényleg ne is beszéljünk...

De persze tüntetést bejelenteni már mindenki tud – van is ebből időnként némi galiba, amikor mondjuk pont mindenki le akarja elsőzni az adott eseményt.

Mert igen, sajnos ez is van. Érthetetlen módon ma a kooperáció ismeretlen fogalom az ellenzéki szereplők számára.

Csak az számít eredménynek, hogy mi állunk ki elsőnek a tiltakozással, mindenki más csak második lehet, esetleg megengedjük, hogy csatlakozzon (de azért a színpadon csak rövidebb ideig beszélhet).

Ne maradj le! Iratkozz fel heti hírlevelünkre!

FELIRATKOZOM

A Feliratkozom gombra kattintással elfogadod, hogy a Kettős Mérce Egyesület az emailcímedet mint személyes adatot hírlevél küldése céljából kezelje. [Több infó.](#)

Értesülj biztosan híreinkről: kattints ide, és állítsd be, hogy elsőként láss minket a Facebookon!

A legszemléletesebb (elrettető) példa a minapi MSZP-Párbeszéd-DK-civilek tüntetés volt. Bejelentették a szocik. Utána bejelentette Gyurcsány is. Aztán előbb tuszogatták egymást, majd hajtották a felszólalókat a nem körvonalazott demonstrációra, végül az egészből egy óriási péniszméretezés lett.

Emlékszik egyébként bárki arra, hogy a 2010-es választás utáni elégedetlenség közepette Mesterházy Attila országos tömegdemonstrációt hirdetett november 27-re, hogy a Fidesz-KDNP hat hónapos kormányzása alatt „a jelenlegi demokráciát és intézményeit ért támadások” ellen tiltakozzon? Mindenkit szeretettel vártak a tüntetésre. S mindezzel párhuzamosan a Gyurcsány Ferenc támogatását élvező Magyar Demokratikus Charta is bejelentett egy tüntetést, méghozzá november 2-ára, tiltakozásul „az Alkotmánybíróságot ért otromba kormányzati támadás ellen”. A parlamenti küszöböt akkor frissen átlépett LMP pedig november 3-án demonstrált. Ennyit akkor arról, hogy sikerül-e átlépni a saját árnyékunkon...

Aztán a színpadon Homonnay Gergely civilként a *Mi vagyunk a többség* nevében bejelentett egy tüntetést október 23-ra (hogy milyen céllal, az nem derült ki). Gyurcsány Ferenc bejelentett egy *ott maradunk és nem megyünk haza* tüntetést határozatlan időre (a többi ma már történelem). Tóth Bertalan meg bejelentette, hogy az MSZP mostantól mindenkivel együttműködik, aki csak együttműködni szeretne vele a rendszer megdöntésében (hogy aztán a Gyurcsány-féle *Ellenállást* az MSZP már messzire elkerülje). Karácsony Gergely nem jelentett be semmit (...), a tüntetők nagyjának meg mindez még össze sem állt a fejében, amikor az Oktogonos szekér mögé spontán felsorakoztatták őket,

hogy most átvonulnak a Kossuth térre, és *nem mennek haza* (de aztán hazamentek, még jócskán éjfél előtt).

A kooperáció kudarcairól egyébként meglepően őszinte beismerést tett közzé nemrég Győri Péter, a Sára Botondot kihívó, ellenzéki pártok és civilek által támogatott polgármester-jelölt. És bár kudarcának okai közt ő is elsősorban a Fidesz-KDNP hatalomtechnikai eszközeit emlegeti, utóbb azért beismeri, hogy értelmezhető programja, elég aktivistája, kellő belső támogatottsága nem volt.

És hogy 2010 óta mennyire nem tanultunk semmit, arra talán az a legjobb (mármint a legrosszabb) példa, hogy a kooperáció továbbra is kimerül egyes ügyek pár percnyi sajtótájékoztatós összeborulásában, az ellenzéki pártok pedig ezekhez továbbra is csupán eszközként használják a civileket és az ő ügyeiket, tudva tudván, hogy hiába cipelnek be egy kérdést a Parlamentbe (pólón, módosító javaslaton vagy csupán egy felszólalásban), semmilyen hatása nem lesz ennek a gesztusnak a kétharmados kormánnyal szemben – de ki lehet róla küldeni egy pofás közleményt, valaki úgyis megírja majd, jobb híján. Aztán lehet tovább menni a következőre.

A civilek pedig mindehhez még mindig távolságtartással ugyan, de asszisztálnak, szintén fel nem mérve, hogy az ellenzéki pártok megspórolva a saját hibáikkal való szembenézést, ugyanúgy hédereznek az Országgyűlésben (ki-ki a maga szétzilált állapotában), lényegi erőt továbbra sem képviselve. Ha úgy adódik, örülnek, hogy valaki éppen felkarolja az ügyüket, ha nem, akkor az is jó,

de azt a kérdést az elhasznált, leszerepelt és erőt felmutatni képtelen ellenzéki képviselőknek senki fel nem teszi, hogy mégis mit művelnek úgy amúgy.

Az ellenzéki cselekvés így két, egymástól végletesen elkülönült platformon folyik, ahol az ellenzéki pártok nem engedik közel a tűzhez a civileket, de pillanatnyi taktikai megfontolások alapján azért használják őket, a civilek pedig

szintén csak adott esetekben használják a pártokat, de sem számon kérni, sem összetettebb cselekvésre ösztönözni nem tudják/akarják őket.

Fontos leszögezni, hogy a kooperáció ez esetben nem az idei választások előtt szétmantrázott összefogást jelenti. Az – és többek közt ez a NER fennmaradásának egyik jelenlegi legfőbb biztosítéka – nem visz előrébb, sem az ellenzéki pártok, sem a társadalom nem profitál belőle, ha leragadunk ennél a kérdésnél.

A kooperáció ennél jóval egyszerűbb, de fontosabb dolgokra vonatkozna: hogy ne féljünk segítséget kérni és tanulni egymástól, mert az nem a gyengeség, hanem a józan ész jele. Hogy egyes ügyek mentén képesek legyünk összehangoltan dolgozni. Hogy egymásra építsük az ügyeket, ne elnyomni, hanem erősíteni próbáljuk az egymás mellett futó kezdeményezéseket. Vagy hogy valami technikaibb jellegűt is mondjak: hogy ne jelentsünk be tüntetést akkorra, amikor már mások is bejelentettek egyet (vagy az előző napra, vagy a következőre), és ne jelentsünk be tüntetést csak azért, mert jobb nem jut eszünkbe, és ne jelentsünk be egyáltalán tüntetést, ha nem tudjuk, hogy mit akarunk azzal elérni.

És hogy ne a következő megmozdulásunk lezárásának pillanatáig lássunk előre. Mert akkor mindig csak futni fogunk az események után, a kormány által diktált tempóban (a bedobott ügyek függvényében).

Ezek evidens dolgoknak tűnnek, ma mégsem teljesen evidensek. És újra meg újra beléjük futunk.

Mi következik mindebből? Nagyjából az, hogy jelenleg mindazok, akik bármilyen ellenállási potenciállal rendelkeznek, anélkül, hogy politikailag értelmezhető elképzelésük lenne arról, hogy mégis mit akarnak elérni a tiltakozással, és a tiltakozáshoz felhasznált emberekkel, rángatják jobbra-balra azokat, akik valamilyen okból nem ábrándultak még ki totálisan az ellenzékből.

Megéri? Nem, nem éri meg.

Azért nem, mert 8 év a NER-ben nem tréfadolog, és még négyet – ha csak nem történik valami egetrengetően váratlan – muszáj lesz kibírnunk. Fáradtak vagyunk, egyre többen mennek el, aki marad, az is kezd kiégni, vagy már kiégett teljesen (bár erről sem beszélünk eleget). És ami ennél is nagyobb baj az eddigiekből következően, az az, hogy iszonyatosan el vagyunk kényelmesedve.

A nyomásgyakorlás azonban csak akkor működik, ha a kitűzött célért hajlandóak vagyunk áldozatot hozni.

Áldozat pedig nem az, ha kihívjuk a helyszínre a sajtót, mondunk egy beszédet, vagy kiragasztunk pár matricát, netán szelfizünk a matricával. Ezekkel az eszközökkel legfeljebb annyit érünk el, hogy egy *biztos* réteghez elér a mondanivalónk (ők amúgy is hallják az üzeneteinket és egyetértenek velünk), de azoknak, akikre nyomást akarnánk gyakorolni, nem üzenünk ezzel semmit.

Nem velük vagyunk interakcióban, nem őket akarjuk cselekvésre készíteni.

Nyomásgyakorlás például az, amikor a szabolcsi almatermelők nem szedik le az almát. Kárt okoznak ezzel a cégeknek, akik kizsákmányolják őket. De kárt okoznak saját maguknak is, amikor rohadni hagyják fent az almát, hiszen bevételük sincs belőle. De koordináltan dolgoztak, közösen hozták meg ezt az áldozatot, és közben folyamatosan tárgyaltak is azokkal, akiktől engedményeket akartak kicsikarni. Az eredmény pedig magáért beszél: ha nem is azt a célt érték el, amit kitűztek maguk elé, de nagyon közel kerültek hozzá. Erőt demonstráltak.

Kockázatot vállaltak azok a civilek is, akik miután a hatóságok cselekvésképtelenek voltak, maguk léptek fel, hogy bezárassanak egy kamu holokausztmúzeumot. Saját idejüket, pénzüket, energiájukat áldozták arra, hogy megakadályozzák, hogy emberek bedőljenek a történelemhamisító intézménynek. Kiléptek a komfortzónájukból, nem várták, hogy tömegek álljanak mögéjük, nyomtattak pár szórólapot, és nekiindultak. Cselekedtek. És tessék: bár sajnálatos módon egy adott ponton tettelegességig fajult a vita

köztük és a kamumúzeum vezetője között – de a műintézmény nem nyit már ki többet.

Interakcióban van egyébként a magyar kormánnyal és annak különböző leágazásaival a Magyar Kétfarkú Kutya Párt is, mert amikor betömnek egy kátyút, nem pusztán arra mutatnak rá, hogy az adott önkormányzat ezt az amúgy a köz javát szolgáló munkát nem végezte el, de sikerül hibás lépésekre is készíteniük az ügyben feszengő érintetteket, ezáltal pedig az egész rendszer kritikáját fogalmazzák meg úgy, hogy közben a közösségnek is adnak valamit. Ez politikai cselekvés, előre mutat, aktivizál és hosszú távon is van értelme folytatni, van hová fejleszteni.

A magyar állampolgárok tiltakozásra hajlamos szűk rétegének ezt kellene megértenie: hogy ahelyett, hogy olyan cselekvésekre pazarolja az energiáit, amik borítékolhatóan eredménytelenek lesznek, inkább azon kéne töprengenie, hogy melyek azok a lehetőségek, amelyekkel tényleg lépésre kényszerítheti a hatalmat, amivel szembeszáll.

És még mielőtt bárki azzal vádolna, hogy akkor szerintem veszni kell hagyni a fentebb felsorolt ügyeket – nem, nem kell, dehogyis! Hiszen mindegyik fontos, legyen szimbolikus vagy akár százezreket érintő problémáról szó.

De mielőtt bejelentünk, meghirdetünk, sajtózunk egy bármilyen eseményt, ülünk már le egy kicsit, és gondoljuk át, hogy mi a teendő.

Mi az a *stratégia*, amivel rövid ÉS hosszú távon az elérni kívánt célt meg tudjuk közelíteni. Mi az az *eszköz*, amivel ezt meg tudjuk valósítani. Mi az a *mód*, amivel másokat is motiválni tudunk a részvételre. És képesek vagyunk-e kellő *munkát* belefektetni az ügybe, hogy végigvigyük.

Különben előbb-utóbb eljön majd az a pont, amikor már nem lesz mivel megszólítani azokat, akik annyiszor csalódtak már.

Óriási a felelőssége ebben mindazoknak, akik nem csupán kívülről szemlélik, hanem belülről formálják is az ellenzéki tevékenységet.

Mert minden egyes felesleges erőfeszítéssel időt, energiát és aktivitást veszünk. Ezekből pedig amúgy sincs olyan sok, szóval nem ártana nem pazarolni.

És hogy akkor mire van szükség? Nyilván én sem tudok erre abszolút jó választ adni (#okostojás). De az biztos, hogy a határainkat kell feszegetnünk.

Lehet, hogy nem az a legjobb megoldás, ha egy civil szervezet pártot alapít. De lehet, hogy igen. Lehet, hogy nem azzal érjük el a legnagyobb eredményt, ha betömjük az összes kátyút az országban – bár ezzel azért elég nagyot lépnénk előre. Lehet, hogy ideje lenne a szövetségek megkötésére is időt fordítani, hogy ne egymás gátjai, hanem katalizátorai lehessenek az egyes kezdeményezések.

De nem nyugtathatjuk magunkat többet azzal, hogy tettünk a változásért, mert kisétáltunk a Kossuth térre és kiabáltunk egy órát a Parlament előtt, meg aláírtunk egy virtuális petíciót, és megosztottunk egy videót a Facebookon. Ma ezekkel az eszközökkel csak lecsendesítjük a tevékeny erőt, de használni nem fogunk. Tanuljunk az eddigiekből, és próbáljunk meg egy fokkal bonyolultabban és főként reálisabban látni a körülöttünk lévő helyzetet.

Ha valóban tenni akarunk a változásért, nem áltathatjuk magunkat többé. Az építkezést nem lehet megspórolni.

Címlapkép: tüntetés 2018. április 21-én, Szabad sajtó útja. / MÉRCE

KOMMENTELJ A FACEBOOK-POSZT ALATT!

Megosztás 67

FIDESZ TÜNTETÉS ELLENZÉK NER CIVILEK FIDESZ-KDNP ELLENÁLLÁS

**A MÉRCE IDEI KÖLTSÉGVETÉSÉBŐL MÉG 7 MILLIÓ FORINT
HIÁNYZIK. TÁMOGASS MINKET EGYSZERI VAGY ÁLLANDÓ
TÁMOGATÁSSAL, HOGY FENNMARADHASSUNK,
FOLYTATHASSUK, FEJLŐDHESSÜNK!**

TÁMOGATOM

Így állunk a Mérce 2018-as költségvetésének összegyűjtésével:

0 Ft

/

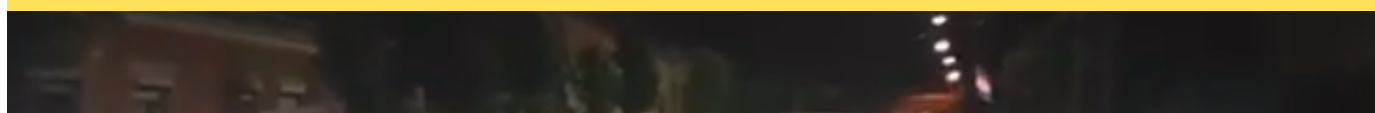
33 mFt

OLVASS TOVÁBB!**MERRE?**

Jogállam, menekültügy és az ellenzék – válasz Jámbor Andrásnak és Ungár Péternek

MISETICS BÁLINT
szeptember 23., 19:30
Vélemény

HÓDMEZŐVÁSÁRHELY

A kormánypárti média hazugságai ellen tüntetett Márki-Zay Péter

TÓTH CSABA TIBOR
szeptember 17., 21:20

TÜNTETÉS

Együtt tüntetett az ellenzék az európai

Magyarországért, a tüntetők a Kossuth térre vonultak

PÓSFAI ORSI

szeptember 16., 16:50

ELLENZÉK

Külön tüntetést jelentett be a DK vasárnapra

PAP SZILÁRD ISTVÁN

szeptember 13., 11:08

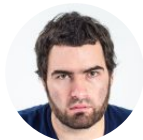
A SZERZŐ

DIÓSZEGI-HORVÁTH NÓRA

Pedagógus szülők gyereke, pedagógusnak tanult (orosz-esztétika), de leginkább híres Dosztojevszkij-kutató szeretett volna lenni. Térképrajzolóként, mosogatólányként, plakátragasztóként és könyvesbolti eladóként is dolgozott, mielőtt újságíró lett. A Tanítanék Mozgalom aktivistája. Szegő Tamás-díjas újságíró, a MÉRCE főszerkesztő-helyettese.

PUBLICISZTIKÁK

JÁMBOR ANDRÁS

Nem elég nyögni folyton a vereséget, akarni kéne az előválasztást

ma 9:00

ORBÁN ATTILA

Néhány évtized alatt kiürülhet a magyar vidék

csütörtök 19:50

PAPP GÁSPÁR

Igazságot Farkas Flóriánnak!

szerda 20:06

FEHÉR TIBOR DÁNIEL

Mit érez a gyerek, ha kilakoltatják?

szerda 15:20

KISS SOMA ÁBRAHÁM

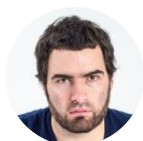
Magyarországon nincs urizálás

szerda 14:09

DR DAN O'NEILL, DR FEDERICO DEMARIA, DR GIORGOS KALLIS, DR KATE RAWORTH, DR TIM JACKSON, DR JASON HICKEL ÉS DR MARTA CONDE

Itt az ideje, hogy ne a gazdasági növekedéstől függjön Európa!

kedd 21:00

JÁMBOR ANDRÁS

Orbánék repülője és luxusjachtja is beférne a 100 leggazdagabb magyar közé

hétfő 22:00

8. LAKÁSMENET
Otthonunk az életünk

2018.09.29 // 15 óra
INDULÁS: KIRÁLY UTCA - ZENEAKADÉMIA ELŐTT

8. LAKÁSMENET
OTTHONUNK AZ ÉLETÜNK
FELVONULÁS
A LAKHATÁSHOZ
VALÓ JOGÉRT

LEGFRISSEBBEK

Trump szexuális erőszakkal vádolt főbírójelöltjének kinevezését megszavazta a Szenátus igazságügyi bizottsága

PÓSFAI ORSI

ma 20:05

„Ez nem személyes ügy, ez egész Magyarország ügye!” – újra az ápolási díj emeléséért tüntettek

PÓSFAI ORSI

ma 17:50

Józsefváros most éjszakára záratná be Budapest egyik baloldali mozgalmi központját

CSENGEL KARINA

ma 16:22

Felszólították a brit külügyminisztert, hogy álljon ki a baloldali Auróra politikai üldöztetése ellen

PÓSFAI ORSI

ma 13:59

„Olyan lesz a fogadjisten, amilyen az adjonisten” – Orbán magánrepülőzésén próbálhatják ki az új magánéleti törvényt?

CSENGEL KARINA

ma 12:00

Új baloldal csak úgy jöhet létre, ha ismeri a múltját

JÁMBOR ANDRÁS

ma 10:32

Nem elég nyögni folyton a vereséget, akarni kéne az előválasztást

JÁMBOR ANDRÁS

ma 9:00

Videóban oktat az Amazon a dolgozók kizsákmányolására

TÓTH CSABA TIBOR

ma 7:30

„Röhögve hagytak ott” – a Szenátus előtt tanúskodott Trump bírójelöltje ellen az őt szexuális erőszakkal vádoló nő

TÓTH CSABA TIBOR

csütörtök 21:28

Néhány évtized alatt kiürülhet a magyar vidék

ORBÁN ATTILA

csütörtök 19:50

TOP HÉT

- 1. Orbán Ráhel szülése körül komplett fake news univerzum bontakozik ki**
DIÓSZEGI-HORVÁTH NÓRA
szeptember 21., 11:07
- 2. Több mint egy órája próbál a rendőrség megszüntetni egy kilakoltatás blokádot Ferencvárosban**
JÁMBOR ANDRÁS
szeptember 19., 13:57
- 3. Hiába fizette tartozását, hivatalos értesítés nélkül, 2 órás rendőri akció után lakoltatta ki Máriaékat Ferencváros**
JÁMBOR ANDRÁS
szeptember 19., 14:51
- 4. Gyurcsányék egy éjszakát se bírtak ki a Kossuth téren**
JÁMBOR ANDRÁS
szeptember 19., 13:17
- 5. Hollik István szerint nincs korrupció, és Orbán Ráhel a saját lábán áll**
JÁMBOR ANDRÁS
csütörtök 9:40
- 6. Végül csak megnyitott: 18. alkalommal új helyszínen az ARC kiállítás**

szeptember 21., 12:00

KISS SOMA ÁBRAHÁM

szeptember 21., 7:30

IMPRESSZUM

TÁMOGASD A MÉRCÉT!

SZJA 1%

HÍRLEVÉL-FELIRATKOZÁS

ADATVÉDELEM

EGYESÜLET

FEKETEMOSÓ – SZABADLAP

TETT

SZABAD OKTÓBER FESZTIVÁL

© MÉRCE 2018